

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

CHRIS CARTER

PRAGAIŠTINGAS SPRENDIMAS

JEI JIS GALVOJA APIE TAVE... TU MIRĖS.

Šis mano romanas gerokai skiriasi nuo ankstesnių: tai pirmas trileris, kuriame didelė siužeto dalis pagrįsta realiais faktais, o dauguma veikėjų — žmonės, kuriuos sutikau studijuodamas kriminalinę psichologiją. Dėl savaime suprantamų priežasčių vardai pakeisti.

Kūrinį norėčiau skirti skaitytojams, dalyvavusiems
Jungtinėje Karalystėje organizuotame konkurse. Viena iš
šio trilerio aukų pavadinta konkursą laimėjusios skaitytojos
Karenos Simpson, gyvenančios Pietų Velse, vardu. Ji tikra
šaunuolė. Tikiuosi, romanas patiks jums visiems.

PIRMA DALIS

Ne tas

— Labas rytas, šerife, labas rytas, Bobi! — iš už baro šuktelėjo putli tamsiaplaukė padavėja su maža širdele, ištatuiruota ant kairės rankos riešo.

Jai nė nereikėjo žiūrėti į laikrodį, kabantį ant sienos dešinėje, žinojo, kad dabar yra kelios minutės po šeštos ryto.

Kiekvieną trečiadienį šerifas Voltonas ir jo pavaduotojas Bobis Deilas užsukdavo į Noros pakelės užkandinę, įsikūrusią šalia Vitlando pietryčių Vajominge, suvalgyti po gabalėlį pyrago. Sklido gandai, jog Noros užkandinėje kepė gardžiausius pyragus visame Vajominge, kiekvieną savaitės dieną vis kitokių. Trečiadienis buvo šerifo Voltono mėgstamiausio obuolių su cinamonu pyrago diena. Jis puikiai žinojo, jog pirmoji partija iš orkaitės ištraukiama lygiai šeštą, o kas galėtų atsispirti šviežių kepinų skoniui?

— Labas rytas, Bete, — atsakė Bobis, nusibraukdamas lietaus lašus nuo palto ir kelnių. — Ten, lauke, atsivėrė tikri pragaro vartai, — pridūrė jis papurtydamas koją, tarsi būtų apsisiusiojęs.

Pietryčių Vajominge vasaros liūtys buvo dažnas reiškinys, tačiau tokios audros kaip šįryt šį sezoną dar neteko regėti.

— Labas rytas, Bete, — taip pat pasisveikino šerifas Voltonas.

Nusiimdamas skrybėlę, šluostydamasis nosine veidą ir kaktą, paskubomis apžvelgė užkandinės vidų. Tokį ryto metą ir taip smarkiai pilant lietui čia buvo mažiau lankytojų nei paprastai. Užimti tik trys iš penkiolikos staliukų.

Arčiausiai durų blynus raitė trečią dešimtį įpusėję vyras ir moteris. Matyt, tas apdaužytas sidabrinis „WV Golf“ priklausė jiems, nusprendė šerifas.

Prie kito staliuko pusryčiavo stambus suprakaitavęs skus-

tagalvis, veikiausiai sveriantis apie 350 svarų. Maisto, kuriuo buvo nukrautas stalias, būtų lengvai užtekę dviem labai alkaniems žmonėms, galbūt net trimis.

Prie paskutinio staliuko palei langą sėdėjo aukštas žilaplaukis vyras su vešliais pasagos formos ūsais ir kreiva nosimi. Jo dilbius dengė išblukusios tatuiruotės. Žmogus jau buvo baigęs pusryčiauti ir dabar rankoje vartė cigarečių pakelį taip susimąstęs, tarsi jam reikėjo priimti labai sunkų sprendimą.

Šerifas Voltonas nė kiek neabejojo, kad tuodu lankytojai — kieme stovinčių didžiulių vilkikų vairuotojai.

Prie baro pačiame gale buvo įsitaisęs dailiai apsirengęs vyriškis, iš pažiūros keturiasdešimties, jis gurkšnojo juodą kavą ir valgė šokoladinę spurgą. Vyriškio plaukai buvo trumpi, gerai prižiūrimi, barzda stilinga ir tvarkingai pakirpta. Jis vartė naują laikraštį. Tasai tamsiai mėlynas „Ford Taurus“, stovintis prie užkandinės šono, turėtų būti jo, pagalvojo šerifas Voltonas.

— Pačiu laiku, — mirkstelėjo Betė šerifui. — Ką tik ištraukiau iš orkaitės. — Ir nežymiai truktelėjo pečiais. — Tarytum nežinotumėt.

Užkandinėje jau buvo pasklidęs saldus šviežio obuolių pyrago su cinamonu kvapas.

Šerifas Voltonas nusišypsojo.

— Mums kaip visuomet, Bete, — tarė jis, prisėsdamas prie baro.

— Tučtuojau, — atsiliepė Betė ir dingo virtuvėje.

Netrukus ji sugrįžo su dviem garuojančiais didžiuliais gabalais, apšlakstytais medaus kremu. Pyragas lėkštėse atrodė tobulai.

— Atsiprašau, — šuktelėjo vyras tolimajame baro gale ir dvejodamas kilstelėjo pirštą it vaikas, prašantis mokytojo leidimo kalbėti. — Ar dar liko to pyrago?

— Žinoma, liko, — nusišypsojo Betė.

— Tuomet gal ir aš galėčiau gauti gabalėlį?

— Taip, ir man! — kilstelėdamas ranką šūktelėjo dičkis vilkiko vairuotojas nuo savo staliuko. Jis jau laižėsi lūpas.

— Ir man, — paprašė vyras su pasagos formos ūsais, įsi-kišdamas cigarečių pakelį atgal į švarko kišenę. — Tas pyragas velniškai skaniai kvepia.

— Skonis irgi geras, — pridūrė Betė.

— Geras — netiksliai apibūdinta, — pakomentavo šerifas Voltonas, atsigręždamas į staliukus. — Tuoj sužinosite, kas yra pyragų rojus.

Staiga jo akys išsiplėtė iš nuostabos.

— Po galais, — iškvėpė pašokdamas nuo kėdės.

Pastebėjęs šerifo reakciją, Bobis Deilas staigiai atsisuko ir pasekė kolegos žvilgsnį. Pro didžiulį langą, šalia kurio sėdėjo jaunoji pora, jis pamatė tiesiai į juos lekiančio pikapo žibintų šviesas. Atrodė, kad automobilis važiuoja visiškai nevaldomas.

— Kas per velniava? — pašoko Bobis.

Žmonės užkandinėje atsisuko į langą, ir visų veidai ištįso. Pikapas riedėjo į juos tarsi tikslingai nukreipta raketa ir neatrodė, kad ketina pakeisti kryptį ar sulėtinti greitį. Iki smūgio buvo likę dvi, galbūt trys sekundės.

— VISIEMS SAUGOTIS! — be reikalo suriko šerifas Voltonas, nes užkandinės lankytojai jau instinktyviai šoko iš vietų ir traukėsi į šonus.

Tokiu greičiu judantis automobilis įsiveržtų į salę ir veikiausiai nesustotų iki pat virtuvės, pakeliui viską nušluodamas ir sutraiškydamas.

Restorane kilo sumaištis, aidėjo beviltiški riksmi, žmonės puldinėjo į visas puses. Jie žinojo, kad laiko pabėgti nebeliko.

TRIOOOKŠT — BRINKŠT.

Kurtinantis trenksmas nuaidėjo it sprogimas, sudrebindamas po kojomis žemę.

Šerifas Voltonas pirmas pakėlė galvą. Ir tik po kelių sekundžių suprato, jog mašina neįvažiavo į restorano salę. Susirūpinimą pakeitė sumišimas.

— Ar visi sveiki? — pagaliau šūktelėjo šerifas, karštligiškai dairydamasis aplinkui.

Iš pakampių pasigirdo duslūs balsai.

Šerifas ir jo pavaduotojas tučtuojau išskubėjo į kiemą. Visi kiti nedelsdami nusekė jiems iš paskos. Pastarąsias keletą minučių lietus pliaupė dar smarkiau, pylė kaip iš kibiro, ir pro tirštą pilką vandens uždangą buvo sunku ką nors įžiūrėti.

Per laimingą atsitiktinumą, likus keliems žingsniams iki užkandinės, pikapas įsmuko į gilią duobę, staigiai pasuko kairėn ir per plauką nepataikė į užkandinę. Pakeitęs kryptį, jis užkliudė tamsiai mėlyną „Ford Taurus“, stovintį prie sienos, o paskui rėžėsi į pagalbinį pastatą, kuriame buvo du tualetai ir sandėlis, ir visiškai jį sugriovė.

— Po paraliais! — iškvėpė šerifas, jausdamas, kaip krūtinėje daužosi širdis.

Iš automobilio buvo likusi krūva metalo, o iš pagalbinio pastato — griuvėsiai.

Keberiodamasis per nuolaužas šerifas pirmas pasiekė pikapą. Jame buvo tik vairuotojas — žilaplaukis vyras, kuriam iš pažiūros galėjo būti per penkiasdešimt, tačiau sunku pasakyti tiksliau. Šerifas Voltonas jo neatpažino ir buvo įsitikinęs, kad šio pikapo Vitlande anksčiau niekada nematė. Tai buvo senas, surūdijęs, 1990-ųjų pradžioje pagamintas „Chevy 1500“ be oro pagalvių, ir nors vairuotojas segėjo saugos diržą, smūgis buvo pernelyg stiprus; automobilio priekis kartu su varikliu sulindo į vairuotojo kabiną. Prietaisų skydelis ir vairas žmogaus krūtinę prispaudė prie sėdynės. Vairuotojo veidas buvo kruvinas, sužalotas priekinio stiklo duženų. Viena šukė vyrui perpjovė gerklę.

— Prakeikimas! — sukandęs dantis iškošė šerifas Voltonas, stovėdamas prie vairuotojo durelių. Nereikėjo ieškoti pulso, kad suprastum, jog žmogus žuvo.

— O Dieve! — virpančiu balsu šūktelėjo Betė jam už nugaros.

Šerifas tučtuojau atsisuko ir kilstelėjo ranką, sustabdydamas ją.

— Bete, neik čia, — tvirtu balsu paliepė jis. — Grįžk į vidų ir lik ten.

Jo žvilgsnis nukrypo į kitus užkandinės lankytojus, sparčiai besiarťinančius prie pikapo.

— Visi grįžkite į užkandinę. Tai įsakymas. Dabar čia eiti draudžiama, girdite?

Žmonės sustojo, bet nė vienas nepasuko atgal.

Šerifas apsižvalgė, ieškodamas pavaduotojo, ir pamatė Bobį, stovintį atokiau nuo visų, prie „Ford Taurus“ automobilio. Jo veide atsispindėjo nuostaba ir išgąstis.

— Bobi, — šūktelėjo šerifas Voltonas. — Kviesk greitąją ir ugniagesius, *tučtuojau*.

Kolega nejudėjo.

— Bobi, atsipeikėk, kad tave kur. Ar girdėjai, ką pasakiau? Lėk į automobilį ir tučtuojau iškviesk greitąją ir ugniagesius.

Pareigūnas vis tiek stovėjo it stulpas. Atrodė, kad tuoj pradės vėmti. Tik tada šerifas suvokė, jog Bobis nė nežiūri į jį ar į suknežintą mašiną. Jo akys buvo įsmeigtos į „Ford Taurus“. Prieš atsitrengdamas į pagalbinių pastatų, pikapas kliudė lengvojo automobilio kairįjį užpakalinį sparną, ir atsivožė bagažinės dangtis.

Staiga Bobis pakirdo iš transo ir griebėsi ginklo:

— Visiems likti savo vietose! — suriko jis, netvirtu žvilgsniu šokinėdamas nuo žmogaus prie žmogaus. — Šerife, — pašaukė jis virpančiu balsu. — Geriau prieikit ir pažiūrėkit.

Po penkių dienų
Hantington Parkas, Los Andželas, Kalifornija

Nedidukė tamsiaplaukė kasininkė įmušė paskutinės prekės kainą ir pažiūrėjo į jaunuolį, stovintį prie kasos.

— Trisdešimt keturi doleriai ir šešiasdešimt du centai, — dalykiškai pasakė ji.

Vyrukas susidėjo pirkinius į plastikinius maišelius ir ištiesė jai kredito kortelę. Pirkėjas buvo ne vyresnis nei dvidešimt vienerių.

Kasininkė brūkštelėjo kortele per aparatą, palaukė porą sekundžių, prikando apatinę lūpą ir dvejodama pažvelgė į jaunuolį.

— Apgailestauju, pone, bet kortelės nepriima, — tarė ji grąžindama kortelę.

Vyrukas pažiūrėjo į darbuotoją, tarsi ši būtų prabilusi kita kalba.

— Ką? — Jis nukreipė akis į kortelę, patylėjo, tada vėl pažvelgė į kasininkę. — Tikriausiai kažkokia klaida. Žinau, kad čia yra pinigų. Gal malonėtųmėt pamėginti dar kartą?

Kasininkė nežymiai truktelėjo pečiais ir dar kartą brūkštelėjo kortele per aparatą.

Praslinko pora nesmagių akimirkų.

— Deja, pone, vėl atmesta, — pasakė ji grąžindama kortelę. — Gal norėtųmėt pamėginti kitą?

Vaikinas sutrikęs paėmė iš jos kortelę ir vos pastebimai papurtė galvą.

— Kitos neturiu, — droviai ištarė jis.

— O maisto kuponų? — pasiteiravo kasininkė.

Vyrukas vėl papurtė galvą.

Mergina laukė, kol jis vertė kišenes ieškodamas pinigų. Pavyko sukrapštyti keletą banknotų ir saujelę dešimties ir dvidešimt penkių centų monetų. Paskubomis viską suskaičiavęs nuščiuvo ir atsiprašomai pažvelgė į kasininkę.

— Atsiprašau. Trūksta maždaug dvidešimt šešių dolerių. Paliksiu kai kuriuos daiktus.

Daugumą jo pirkinių sudarė kūdikio reikmenys — sauskelės, pora indelių vaikiško maistelio, skardinė pieno miltelių, pakas šluosčių ir tūbelė tepalo nuo bėrimų. Visa kita buvo kasdieniai dalykai — duona, pienas, kiaušiniai — iš mažų kainų skyriaus. Vyriškis pasiliko kūdikio reikmenis ir atidėjo į šalį kitas prekes.

— Gal pažiūrėtumėt, kiek dabar turėčiau mokėti? — paprašė jis kasininkės.

— Viskas gerai, — tarė vyras, stovintis eilėje prie kasos.

Jis buvo aukštas, atletiškas, aštrių, tarytum išskaptuotų patrauklių veido bruožų ir švelnių akių. Tuoj pat ištiesė kasininkei dvi dvidešimties.

Parduotuvės darbuotoja klausiamai pažiūrėjo.

— Aš sumokėsiu, — linktelėjo jis ir kreipėsi į jaunąjį vyrą. — Galite susidėti viską į krepšelius. — Aš prisidedu.

Jaunasis vyras suglumęs įsistebeilijo į jį negalėdamas ištarti nė žodžio.

— Viskas gerai, — pakartojo aukštasis vyras ir raminausiai nusišypsojo. — Nesirūpinkite.

Vis dar negalėdamas atsitokėti, vyrukas nukreipė žvilgsnį į kasininkę, o paskui vėl į aukštąjį vyrą.

— Labai jums ačiū, pone, — pagaliau ištare jis, ištiesdamas ranką. Balsas užstrigo gerklėje, o akyse sublizgo ašaros.

— Tai pats gražiausias dalykas, koks kada nors šioje parduotuvėje buvo nutikęs, — pasakė kasininkė, kai jaunasis vyras susirinko pirkinius ir išėjo. Jos akyse taip pat spindėjo ašaros.

Aukštasis vyras nusišypsojo.

— Aš rimtai, — pakartojo ji. — Šio prekybos centro kasininke dirbu beveik trejus metus. Esu ne kartą mačiusi, kaip žmonėms pritrūksta pinigų susimokėti už pirkinius, daugeliui tenka grąžinti prekes, tačiau niekada nesu mačiusi tokio poelgio kaip jūsų.

— Visiems kartais prireikia šios tokios pagalbos, — atsiliepė vyras. — Čia nieko nėra gėdinga. Šiandien aš padėjau šiam jaunam vyrui, galbūt kada nors jis padės kam nors kitam.

Mergina nusišypsojo, ir jos akys vėl prisipildė ašarų.

— Tiesa, kad mums visiems kartais reikia pagalbos, tik bėda, kad retas nori padėti. Ypač jei dėl to reikia išsitraukti piniginę.

Vyras tylėdamas linktelėjo.

— Esu mačiusi jus čia ir anksčiau, — pridūrė kasininė, skenuodama vos kelias vyro prekes.

Jam reikėjo mokėti devynis dolerius ir keturiasdešimt devynis centus.

— Gyvenu netoliese, — atsakė jis, paduodamas dešimties dolerių banknotą.

Mergina akimirką patylėjo, tada pakėlė į jį akis.

— Aš Linda, — prisistatė ji, parodydama į kortelę su užrašytu vardu, ir ištiesė ranką.

— Robertas, — atsiliepė vyras, paspausdamas merginai plaštaką. — Malonu susipažinti.

— Žinot ką, — tarė ji atiduodama grąžą. — Aš ką tik pagalvojau: mano pamaina baigiasi šeštą vakare. Kad jau gyvenate netoliese, galėtume nueiti kur nors kavos?

Vyras kurį laiką dvejavo.

— Būtų labai miela, — pagaliau ištarė Robertas. — Deja, šįvakar išskrendu. Mano pirmosios atostogos per... — jis nutilo ir trumpam prisimerkė. — Nė neprisimenu, kada paskutinį kartą atostogavau.

— Pažįstamas jausmas, — truputį nusivylusi atsiliepė mergina.

Vyras susirinko pirkinius ir atsigręžė į kasininę.

— O ką pasakytumėt, jei paskambinčiau jums, kai grįšiu, maždaug po dešimties dienų? Galbūt tuomet išgertume kavos.

Mergina pažiūrėjo į vyrą, ir jos lūpose nušvito nedrąši šypsenėlė.

— Džiaugčiausi, — atsiliepė ji ir paskubomis brūkštelėjo savo telefono numerį.

Kai vyras išėjo iš prekybos centro, jo švarko kišenėje suskambo telefonas.

— Detektyvas Robertas Hanteris, Žmogžudysčių skyrius, — atsiliepė jis.

— Robertai, ar tu dar neišvykęs?

Skambino Los Andželo policijos departamento Apiplėsimų ir žmogžudysčių skyriaus kapitonė Barbara Bleik. Tai ji vos prieš porą dienų Hanteriui ir jo partneriui, detektyvui Karlosui Garsijai, įsakė pasiimti dviejų savaitių atostogas po labai daug pastangų pareikalavusio ir varginančio serijinio žudiko bylos tyrimo.

— Šią akimirką dar esu vietoje, — dvejodamas atsiliepė Hanteris. — Vakare išskrendu, kapitone. Kas nutiko?

— Man labai nemalonu, Robertai, bet teks prisistatyti į mano kabinetą, — nuoširdžiai apgailestaudama atsakė kapitonė.

— Kada?

— Tuoju pat.

3

Pietų metu septynių su puse mylios kelionė iš Hantingdon Parko į Los Andželo policijos būstinę užtruko šiek tiek ilgiau nei keturiasdešimt penkias minutes.

Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyrius (AŽS), įsikūręs gar-siojo Policijos administracinio pastato Vakarų 1-ojoje gatvėje penktame aukšte, buvo paprasta didžiulė atviro plano erdvė, kimšte prikimšta detektyvų stalų — be jokių juos skiriančių plonų pertvarų ar kvailų linijų, žyminčių darbo vietas. Darbovietė atrodė it gatvės turgus sekmadienio rytą — nuolatinis judėjimas ir iš visų kampų sklindantis murmesys bei šūksniai.

Kapitonės Bleik kabinetas buvo tolimajame pagrindinio detektyvų aukšto gale. Durys uždarytos — nieko neįprasta, kai toks triukšmas, — tačiau didžiulį vidinį langą, išeinantį į salę, dengė žaliuzės, o tai neabejotinai blogas ženklas.

Hanteris ėmė laviruoti pro žmones ir stalus.

— Ei, kokį velnią čia veiki, Robertai? — paklausė vienas iš detektyvų, pakeldamas galvą nuo kompiuterio, kai Hante-ris prasispraudė pro Pereso ir Hendersono stalus. — Maniau, atostogauji?

Hanteris linktelėjo:

— Taip. Šįvakar išskrendu. Tik pirma šnektelsiu su kapi-tone.

— *Išskrendi?* — nustebo Peresas. — Skamba viliojamai. Kur vykti?

— Į Havajus. Pirmą kartą.

Peresas nusišypsojo.

— Smagumėlis. Ir aš mielai skrisčiau į Havajus.

— Gal parvežti gėlių girliandą ar havajietiškus marški-nius?

Peresas suraukė nosį:

— Ne... Bet jei pavyktų į lagaminą įsprausti vieną kitą havajietę, mielai paimčiau. Kiekvieną vakarą ant mano lovos galėtų šokti hulą. Supranti, ką sakau? — kolega linktelėjo, tarsi kalbėtų kuo rimčiausiai.

— Pasvajok, — atsiliepė Hanteris.

Peresas energingai palinksėjo, ir Robertas nusišypsojo.

— Smagiai praleisk laiką, žmogau.

— Gali neabejoti, — nueidamas atsiliepė Hanteris.

Prie kapitonės kabineto durų jis stabtelėjo ir instinktyviai iš smalsumo pakreipė galvą, bandydamas ką nors įžiūrėti pro langą. Pro žaliuzes nieko nesimatė. Hanteris dukart pabeldė.

— Prašom, — kitapus durų pasigirdo įprastas tvirtas kapitonės Bleik balsas.

Hanteris stumtelėjo duris ir įėjo.

Barbaros Bleik kabinetas buvo erdvus, ryškiai apšviestas ir nepriekaištingai tvarkingas. Prie vienos sienos stovėjo lentynos su tvarkingai išdėliotomis ir pagal spalvas surikiuotomis knygomis. Kita buvo nukabinėta įrėmintomis nuotraukomis, apdovanojimais ir pagyrimo raštais — visa tai simetriškai rikiavosi vienas šalia kito. Pro milžinišką panoraminį langą vėrėsi Pietų Pagrindinė gatvė. Tiesiai priešais dviejų dalių rašomąjį stalą stovėjo du odiniai krėslai.

Kapitonė Bleik stovėjo prie lango. Jos ilgi ir it rašalas juodi plaukai buvo sukelti į grakštų kuodą, sutvirtintą dviem mediniais smeigtukais. Bosė vilkėjo baltą šilkinę palaidinę, sukištą į elegantiškas siauras tamsiai mėlynas kelnės. Šalia jos su puodeliu kavos rankoje stovėjo liekna ir labai patraukli moteris, pasipuošusi konservatyviu juodu kostiumėliu. Hanteriui ji nebuvo pažįstama. Moters plaukai buvo ilgi, tiesūs ir šviesūs, akys tamsiai mėlynos, jai galėjo būti truputį daugiau nei trisdešimt metų. Atrodė, kad ši moteris esant bet kokiai situacijai jaučiasi visiškai laisvai, tačiau tai, kaip ji laikė galvą, išdavė susirūpinimą.

Kai Hanteris įžengė į kabinetą ir paskui save uždarė duris, į jį atsigręžė aukštas, lieknas vyriškis, įsitaisęs krėsele. Jis taip pat vilkėjo juodą kostiumą. Vyras buvo įpusėjęs šeštą dešimtį, tačiau sunkūs maišeliai po akimis ir mėsingi padribę skruos-

tai, dėl kurių jis atrodė panašus į šunį, sendino mažiausiai dešimčia metų. Plonų žilų plaukų kuokštai buvo tvarkingai užšukuoti už ausų.

Hanteris nusteбęs sustojo ir prisimerkė.

— Sveikas, Robertai, — kildamas iš krėslo tarė vyras.

Jo natūraliai kimus balsas, kuriam, regis, pakenkė ir ilgi rūkymo metai, skambėjo stebėtinai tvirtai, bet vis tiek atrodė, kad žmogus keletą naktų nemiegojęs.

Hanteris porą sekundžių stebėjimo į jį, tada nukreipė akis į blondinę, galiausiai pažvelgė į kapitoną Bleik.

— Apgailėstauju, Robertai, — tarė ji, truputį palenkdamą galvą ir nukreipdamą kietą kaip akmuo žvilgsnį į vyrą, stovintį priešais Hanterį. — Maždaug prieš valandą jie nepranešę apsi-reiškė, net nesiteikė paskambinti, — paaiškino ji.

— Dar kartą atsiprašau, — ramiu, bet valdingu tonu ištare vyras. Buvo akivaizdu, kad jis įpratęs nurodinėti ir tikėtis įsakymų vykdymo. — Gerai atrodai, — kreipėsi į Hanterį. — Bet tu visada gerai atrodai, Robertai.

— Ir tu, Adrianai, — neužtikrintai atsiliepė Hanteris, tada žengė prie vyro ir paspaudė jam ranką.

Adrianas Kenedis buvo FTB Nacionalinio smurtinių nusikaltimų analizės centro bei Elgesio analizės skyriaus vadovas. Šis specialus FTB centras teikė paramą nacionalinėms ir tarptautinėms teisėsaugos institucijoms, tiriančioms neįprastus ar serijinius smurtinius nusikaltimus.

Hanteris puikiai žinojo, kad Adrianas Kenedis paprastai niekada niekur nekeliaudavo, nebent reikalas būdavo itin svarbus. Daugumą Nacionalinio centro operacijų koordinavo iš savo didžiulio kabineto Vašingtone, tačiau nebuvo biurokratas karjeristas. Kenedis FTB darbuotis pradėjo labai jaunas, ir netrukus išryškėjo ypatingi vadovo gebėjimai, jam puikiai sekėsi motyvuoti žmones. Išskirtiniai ypatumai nepraslydo va-

dovybei pro akis, tad pačioje karjeros pradžioje Kenedis buvo paskirtas į prestižinę JAV prezidento apsaugos komandą. Po dvejų metų, kai užstojęs savo kūnu prezidentą sužlugdė pasikėsinimą nužudyti galingiausią pasaulio žmogų, jis pelnė garbingą apdovanojimą ir asmeninį šalies vadovo padėkos raštą. Dar po metų, 1984-ųjų birželį, buvo oficialiai įsteigtas Nacionalinis smurtinių nusikaltimų tyrimo centras. Jam reikėjo direktoriaus, turinčio prigimtinį talentą vadovauti. Sąrašo viršuje atsidadė Adriano Kenedžio pavardė.

— Čia specialioji agentė Kortnė Teilor, — tarė Kenedis, linktelėdamas šviesiaplaukės moters pusėn.

Agentė priėjo ir ištiesė Robertui ranką.

— Labai malonu susipažinti, detektyve Hanteri. Esu daug apie jus girdėjusi.

Teilor balsas skambėjo neįtikimai gundomai; švelnus, mergaitiškas tonas, sumišęs su gana dideliu pasitikėjimu savimi, buvo kone nuginkluojantis. Nors jos plaštakos liaunos, ranką paspaudė tvirtai ir užtikrintai, kaip verslininkė, kuri ką tik sudarė stambų sandorį.

— Man taip pat malonu susipažinti, — mandagiai atsakė Hanteris. — Ir tikiuosi, kad atsiliepimai apie mane nebuvo labai blogi.

Agentė droviai, bet atvirai jam nusišypsojo.

— Nieko bloga negirdėjau.

Hanteris vėl atsisuko į Kenedį.

— Džiaugiuosi, kad mums pavyko tave pagauti, kol neišvykai atostogų, — pasakė Kenedis.

Robertas tylėjo.

— Skrendi į kokią nors gražią vietelę?

Hanteris tylėdamas stebeilijo į Kenedį.

— Matyt, kas nors labai blogai, — pagaliau prabilo jis. — Nes žinau, kad nesi linkęs saldžialiežuvauti, taip pat suprantu,

kad tau nė kiek nerūpi, kur aš vykstu atostogauti, tai gal baidim tas nesąmonės? Ko tau reikia, Adrianai?

Kenedis kurį laiką tylėjo, tarsi rūpestingai galvotų prieš atsakydamas.

— Tavęs, Robertai. Man reikia tavęs.

4

Hanterio žvilgsnis nukrypo į kapitoną Bleik; kai jų akys susitiko, viršininkė apgailestaudama gūžtelėjo.

— Jie man beveik nieko nepapasakojo, Robertai, bet, kiek suprantu, tu norėtum tai išgirsti. — Ji nuėjo prie savo stalo. — Geriau tegu patys paaiškina.

Detektyvas atsisuko į Kenedį.

— Gal prisėsk, Robertai? — FTB pareigūnas pasiūlė vieną iš krėslų.

Hanteris nejudėjo.

— Aš pastovėsiu, ačiū.

— Kavos? — paklausė Kenedis, parodydamas į kapitoną Bleik espresso aparatą kampe.

Roberto žvilgsnis sugriežtėjo.

— Gerai, puiku. — Kenedis pasiduodamas kilstelėjo abi rankas ir tuo pačiu metu vos pastebimai linktelėjo specialiajai agentei Teilor. — Mes papasakosime, — tarė jis ir grįžo į krėslą.

Teilor pastatė savo puodelį, žengė į priekį ir atsistojo šalia Kenedžio kėdės.

— Tai štai, — pradėjo ji, — prieš penkias dienas, maždaug šeštą rytą, važiuodamas 87-ąja magistrale pietų kryptimi, ponas Džonas Garneris patyrė širdies smūgį. Tuo metu jis važiojo pro Vitlandą, mažą miestelį pietryčių Vajominge. Nereikia nė sakyti, kad vairuotojas nesuvaldė savo pikapo.

— Tą rytą smarkiai lijo, o ponas Garneris važiavo vienas, — pridūrė Kenedis ir davė ženklą Teilor tęsti.

— Galbūt žinote, — tęsė Teilor, — kad 87-oji magistralė driekiasi nuo Montanos iki pietinės Teksaso dalies ir, kaip dauguma JAV magistralių, išskyrus kai kurias atkarpas, kertančias bent jau minimaliai gyvenamas vietas ar labai pavojingus kelio ruožus, neturi atitvarų, jokių sienų, aukštų bortelių, iškilių saugos salelių... *nieko*, kas sutrukdytų mašinai nuvažiuoti nuo kelio ir pakeisti judėjimo kryptį.

— Ruožas, apie kurį kalbame, negyvenamas ir nepriklauso aukštos rizikos kategorijai, — įsiterpė Kenedis.

— Laimei, — toliau kalbėjo Teilor, — o gal nelaimei, — nelygu požiūris, — ponas Garneris širdies smūgį patyrė tą akimirką, kai važiavo pro nedidelę automobilių aikštelę prie užkandinės, vadinamos Noros kavine. Kai vairuotojas neteko sąmonės, pikapas nuriedėjo nuo kelio, pervažiavo pievelę ir pasuko tiesiai į užkandinę. Pasak liudininkų, atrodė, kad pono Garnerio automobilis tuoj tuoj įvažiuos į kavinės salę.

— Tokį ankstų rytą, ir galbūt todėl, kad pliaupė lietus, užiegoje buvo tik dešimt žmonių — septyni lankytojai ir trys darbuotojai. Tuo metu ten pusryčiavo ir vietos šerifas su pavaduotoju. — Teilor nutilo ir krenkštelėjo. — Kažkas, matyt, atsitiko paskutinę akimirką, nes pono Garnerio pikapas staiga pakeitė judėjimo kryptį ir poros pėdų atstumu pravažiavo pro kavinės sieną. Įvykio vietą tyrę ekspertai mano, kad automobilis pataikė į didelę duobę prie pat užkandinės, todėl vairas staigiai pasisuko kairėn.

— Mašina įsirežė į tualetų pastatą, — tęsė Kenedis. — Net jei ponas Garneris būtų likęs gyvas ištikus širdies smūgiui, atsitrenkęs į sieną, neabejotinai būtų užsimušęs.

— Negana to, — vėl prabilo Teilor, kilsteldama smilių, — važiuodamas pro kavinės kampą pagalbinio pastato link, pono

Garnerio pikapas kliudė mėlyną „Ford Taurus“, kuris stovėjo šalia sienos. Automobilis priklausė vienam iš kavinės lankytojų.

Teilor nutilo ir pasiėmė lagaminėlį, kurį buvo palikusi prie kapitonės Bleik stalo.

— Pono Garnerio sunkvežimiukas fordą kliudė taip stipriai, kad nuo smūgio atšoko lengvojo automobilio bagažinės dangtis, — tęsė Kenedis.

— Šerifas to nepastebėjo, — vėl prakalbo Teilor, — nes kai bėgo laukan, jam labiausiai rūpėjo vairuotojas ir galimi keleiviai.

Agentė atidarė lagaminėlį ir išėmė vienuolikos ir aštuonių colių dydžio spalvotą nuotrauką.

— Bet jo pavaduotojas atkreipė dėmesį, — toliau pasakojo Teilor. — Kai išbėgo į lauką, kai kas fordo bagažinėje patraukė jo akį.

Hanteris laukė.

Teilor žengė į priekį ir ištiesė nuotrauką.

— Štai ką jis pamatė bagažinėje.

5

FTB Nacionalinė mokymų akademija, Kvantikas, Virdžinija Už 2632 mylių

Pastarąsias dešimt minučių specialusis agentas Edvinas Niumenas stovėjo sulaikymo kamerų kontrolės skyriaus patalpoje, vieno iš kelių pastatų, sudarančių FTB akademijos branduolį, pusrūsyje. Nors kabinete buvo įrengta daug stebėjimo kamerų monitorių, visas jo dėmesys buvo sutelktas į vieną.

Niumenas nebuvo šios akademijos stažuotojas; jis buvo labai patyręs, kvalifikuotas Elgsenos analizės skyriaus agentas,

baigęs mokslus daugiau nei prieš dvidešimt metų. Niumenas dirbo Vašingtone ir prieš keturias dienas specialiai atskrido į Virdžiniją apklausti naująjį kalinį.

— Ar pastarąją valandą bent kiek krustelėjo? — paklausė Niumenas operatoriaus, sėdinčio prie didžiulio valdymo pulto priešais monitorių sieną.

Operatorius papurtė galvą.

— Ne, ir nekrutės, kol išjungs šviesas. Sakau, šis vyrukas grynai kaip robotas. Nesu matęs nieko panašaus. Kai prieš keturias dienas jį atvežė, per tą laiką nė kiek nesikeitė elgesys. Miega ant nugaros, veidą nukreipęs į lubas, susidėjęs rankas ant pilvo, sunėręs pirštus — tikras lavonas karste. Kai užmerkia akis, visai sustingsta — nekrūpčioja, nesimuisto, nesivarto, nesikaso, neknarkia, nepabunda vidury nakties pasisioti, nieko. Tik kartais atrodo išsigandęs, tarsi nenutuoktų, kaip čia atsidūrė, bet dažniausiai miega kaip žmogus, neturintis jokių rūpesčių gyvenime, lyg gulėtų pačioje patogiausioje lovoje, kokią įmanoma nupirkti už pinigų. O aš turiu pasakyti, — jis parodė į ekraną, — kad ta lova toli gražu ne tokia. Čia tik sumautai nepatogus medžio gultas su popieriaus storio čiužiniu.

Niumenas pasikrapštė kreivą nosį, bet nieko nepasakė.

Operatorius tęsė:

— To vyruko vidinis laikrodis veikia tiksliai kaip šveicariškas. Rimtai! Stebėdamas jį, gali nusistatyti savo laikrodį.

— Ką nori tuo pasakyti? — paklausė Niumenas.

Operatorius kimiai nusijuokė.

— Kiekvieną rytą atsimerkia lygiai penktą keturiasdešimt penkios. Nereikia jokio žadintuvo, triukšmo, šviesų, jokių raginimų, ir prižiūrėtojai neįgriūva papurtyti. Jis pats pabunda. Lygiai penktą keturiasdešimt penkios — *dzingt* — ir akys žiūri.

Niumenas žinojo, kad kalinys neturi asmeninių daiktų — juo labiau laikrodžio ar laikmačio.

— Kai atsimerkia, — pasakojo operatorius, — lygiai devyniasdešimt penkias sekundes spokso į lubas. Nė sekundės ilgiau, nė sekundės trumpiau. Galite peržiūrėti pastarųjų trijų dienų įrašus, jei norite.

Niumenas nieko neatsakė.

— Po devyniasdešimt penkių sekundžių, — toliau dėstė operatorius, — išlipa iš lovos, išvietėje atlieka savo reikalus, tada pradeda daryti atsispaudimus ir atsilenkimus — po dešimt kartų kiekvieną pratimą. Jei niekas nesutrukdo, padaro penkiasdešimt pratimų beveik nesiilsėdamas, be garso, nedūsaudamas, nesiraukydamas, it būtų geležinis. Pusryčius jam atneša tarp šeštos trisdešimt ir septintos. Jei dar nebūna baigęs pratimų, mankština iki galo ir tik tuomet atsisėda ir ramiai suvalgo maistą. Jam tinka viskas, nesiskundžia, kad neskanu, kad ir koks bjaurus šūdas būtų ant padėklo. Paskui jį išveda tardyti, — operatorius atsisuko į Niumeną. — Kaip suprantu, tardote *jūs*.

Šis neatsakė, nelinktelėjo ir nepapurtė galvos, tik toliau stebeilijo į monitorių.

Operatorius truktelėjo pečiais ir tęsė savo ataskaitą:

— Kai parveda į kamerą, nesvarbu, kelintą valandą, jis vėl atlieka visus pratimus — dar po penkiasdešimt atsispaudimų ir atsilenkimų, — vyriškis nusijuokė. — Po tūkstantį kiekvieną dieną, jei kartais pametėte skaičių. Jei vėl neišveda tardyti, elgiasi būtent taip, kaip dabar matote ekrane — sėdi ant lovos sukryžiaavęs kojas ir žiūri į tuščią sieną priešais, matyt, medituoja ar meldžiasi. Bet niekuomet neužsimerkia. Turiu pasakyti, velniškai baugu, kai jis taip spokso į sieną.

— Kiek laiko tai trunka? — paklausė Niumenas.

— Kaip kada, — atsiliepė operatorius. — Maudytis duše jam leidžiama kiekvieną dieną, bet laikas, kada kalinys gali praustis, keičiamas kasdien. Jūs žinote tvarką. Jei mes ateina-

me, o jis tuo metu spokso į sieną, tiesiog pabunda iš transo, atsistoja nuo lovos, leidžiasi surakinamas ir keliauja į dušą — nedejuodamas, nesipriešindamas, nesimuistydamas. Kai grįžta, vėl įsitaisto ant lovos ir įsistebeilija į sieną. Jei niekas nesutrukdo, spokso į sieną iki pusės dešimtos, kol užgesinamos šviesos.

Niumenas linktelėjo.

— Tačiau vakar, — atkreipė dėmesį operatorius, — tyčia penkiomis minutėmis ilgiau buvo laikomos įjungtos šviesos.

— Leisk spėti, — pertraukė Niumenas. — Ir nebuvo jokio skirtumo: lygiai dvidešimt pirmą trisdešimt jis atsigulė ant nugaros, išsitiesė kaip numirėlis karste ir užmigo, nesvarbu, kad degė šviesa.

— Tikrai taip, — pripažino operatorius. — Kaip ir sakiau, jis tarsi robotas, kuriam įdiegtas tikslus šveicariškas laikrodis. — Operatorius patylėjo, o paskui atsisuko į Niumeną. — Aš ne ekspertas, bet sprendžiant iš to, ką mačiau per tas keturias dienas ir naktis, vyruko psichika nepalaužiama, kaip kokia sumauta tvirtovė.

Pašnekovas tylėjo.

— Nenoriu kištis, kur man nepriklauso, bet... ar per apklausas jis ištarė bent žodį?

Niumenas ilgai galvojo, ką atsakyti.

— Klausiu todėl, kad žinau tvarką. Jei ypatingas kalbys po trijų tardymo dienų neprabyta, jam pradedamas taikyti VIP režimas, ir mes visi esame patyrę, kaip sunku tada būna. — Operatorius instinktyviai žvilgtelėjo į laikrodį. — Ką gi, trys dienos jau praėjo, ir jei būtų nuspręsta pradėti taikyti VIP režimą, aš jau vykdyčiau nurodymus. Todėl spėju, kad vis dėlto kažką pasakė.

Niumenas dar kurį laiką stebėjo ekraną, tada trumpai linktelėjo.

— Jis prabilo vakar vakare, — agentas pagaliau atplėšė akis nuo monitoriaus ir pažiūrėjo į operatorių. — Ištarė šešis žodžius.

6

Tyrinėdamas nuotrauką, kurią padavė specialioji agentė Kortnė Teilor, Hanteris pajuto, kaip širdis ėmė daužytis, o kūną užliejo adrenalino banga. Jis keletą sekundžių tylėjo, tada atplėšė akis nuo nuotraukos ir priėjo prie kapitonės Bleik.

— Jūs tai matėte? — paklausė detektyvas.

Kapitonė linktelėjo.

Hanterio žvilgsnis vėl nukrypo į fotografiją.

— Akivaizdu, — vėl atsistodamas tarė Kenedis. — Pono Garnerio pikapui užkliudžius „Ford Taurus“ galą, ne tik atsidarė lengvojo automobilio bagažinės dangtis, bet ir parvirto šaltkrepsis.

Fotografijoje matėsi nedidelis iškylų šaltkrepsis, fordo bagažinėje gulintis ant šono. Aplinkui plačiai pažirę ledo kubeliai; didžioji dalis — rausvos spalvos, taip juos nuspalvinti galėjo tik kraujas. Tačiau tai buvo mažiau reikšmingos detalės. Hanteris dėmesį sutelkė į kai ką kita — į dvi nukirstas galvas, kurios iki to lemtingo įvykio aiškiai buvo laikomos tame šaltkrepsyje. Galvos — moterų: viena ilgaishviesiais plaukais, kita — tamsiais, trumpai pakirptais ir sušiauštais. Galvos atskirtos nuo kūnų ties kaklo apačia. Hanterio nuomone, pjūviai atrodė lygūs, — darbavosi patyrusios rankos.

Šviesiaplaukės moters galva gulėjo ant kairio skruosto, jos ilgi plaukai dengė beveik visą veidą, o brunetės galva buvo iškritusi iš šaltkrepsio ir įstrigusi tarp ledo kubelių. Pastarosios aukos veido bruožai buvo aiškiai matyti. Būtent tai ir privertė

Robertą sustingti. Jos veido žaizdos pribloškė labiau nei kad buvo nukirsta galva.

Aukos lūpos nevienodais intervalais buvo negrabiai pervertos trimis mažomis spynelėmis, kurios prilaikė burną priverčią, tačiau neužčiauptą. Dailios lūpos, sukrešėjusios nuo kraujo, atrodė sutinusios, ir tai galėjo reikšti, jog spynelės buvo įvertos jai dar esant gyvai. Akių nebuvo. Veide žiojėjo tuščios akiduobės. Tiesiog dvi juodos skylės, pasidengusios išdžiūvusiu krauju, kurio srovelė, nutekėjusi skruostu, atrodė kaip netaisyklingas tamsiai raudonas žaibas.

Aukos veidas neatrodė senas, tačiau spręsti apie moters amžių vien iš nuotraukos buvo neįmanoma.

— Šią nuotrauką padarė šerifas Voltonas, praėjus kelioms minutėms po įvykio, — prakalbo Kenedis. Jis priėjo ir sustojo šalia Hanterio. — Kaip jau minėjo agentė Teilor, tą rytą šerifas ketino pusryčiauti kavinėje. Niekas nebuvo paliesta. Pareigūnas veikė greitai, nes žinojo, jog lietus tikrai pakenktų įkalčiams.

Teilor kyštelėjo ranką į lagaminėlį, ištraukė dar vieną nuotrauką ir padavė Hanteriui.

— Šita daryta teismo medicinos ekspertų komandos, — paaiškino. — Jie turėjo atvykti iš Šajeno, kuris yra vos už valandos kelio, bet kol visi susiruošė, kol susirinko komanda ir išvažiavo, įvykio vietą pasiekė tik po keturių valandų.

Antroje fotografijoje abi galvos buvo padėtos viena šalia kitos, veidais į viršų, vis dar fordo bagažinėje. Blondinės veidas sužalotas lygiai taip pat kaip ir brunetės. Šviesiaplaukės moters amžiaus taip pat nebuvo įmanoma nuspėti.

— Ar jų akys buvo šaltkreipšyje? — pasiteiravo Robertas, atidžiai tyrinėdamas nuotrauką.

— Ne, — atsakė Teilor. — Daugiau dėžėje nieko nerasta. — Ji pažiūrėjo į Kenedį, tada vėl į Hanterį. — Ir mes nė nenučiuokiame, kur galėtų būti kūnai.

— Bet tai dar ne viskas, — pasakė Kenedis.

Detektyvas atplėšė akis nuo nuotraukos ir pažiūrėjo į FTB darbuotoją.

— Kai iš lūpų išėmė spyneles, — ėmė aiškinti Kenedis, linkteldamas į fotografiją, — pasirodė, jog abiem išlupti dantys. — Jis trumpam nutilo, kurstydamas įtampą. — Ir išpjauti liežuviai.

Hanteris tylėjo.

— Kadangi neturime kūnų, — vėl prakalbo Teilor, — ir, žinoma, pirštų atspaudų, galima teigti, jog nusikaltėlis pašalino dantis ir galbūt akis, kad asmenybės liktų nenustatytos, tačiau tos žiaurios žaizdos ant abiejų aukų veidų... — ji nutilo ir kils-telėjo dešinįjį smilių, norėdama sustiprinti savo žodžius, — *pa-darytos prieš mirtį*, byloja ką kita. Tas, kas jas nužudė, mėgavosi tuo, ką daro.

Paskutinius žodžius ji ištare taip, tarsi būtų ką tik atskleidusi didelę paslaptį. Frazė nuskambėjo pernelyg globėjiškai.

Kenedis susiraukė ir griežtai dėbelėjo į Teilor, nes ji nieko naujo ar įdomaus nepasakė. Nors Robertas Hanteris nedirbo FTB Nacionaliniame smurtinių nusikaltimų tyrimų centre ar Elgsenos analizės skyriuje, jis buvo pats geriausias nusikaltamos elgsenos psichologas, kokį Kenedis kada nors pažinojo. Prieš daugelį metų perskaitęs Roberto Hanterio daktaro disertaciją „Išplėstinis psichologinių elgesio modelių nusikaltamose veikose tyrimas“, jis bandė prisivilioti Robertą į FTB. Tuo metu Hanteriui buvo vos dvidešimt treji.

Kenedžiui ir tuometiniam FTB direktoriui disertacija padarė tokį didelį įspūdį, kad nuo tada ji tapo privalomu Elgsenos analizės skyriaus specialistų skaitiniu; Hanterio mokslinis darbas išliko aktualus ir iki šių dienų. Per tą laiką Kenedis ne kartą mėgino Robertą kvieisti į savo komandą. Jis niekaip nesuprato, kodėl Hanteris, užuot prisijungęs prie pažangiausios

serijinių žudikų sekimo organizacijos Jungtinėse Valstijose — ar net visame pasaulyje, — mieliau renkasi dirbti Los Andželo policijos Specialiojo žmogžudysčių tyrimo skyriaus detektyvu. Taip, jis žinojo, jog Hanteris yra geriausias detektyvas Ypač žiaurių nusikaltimų tyrimo grupėje, kurią Los Andželo policija įsteigė tirti itin sadistiškas, didelį atgarsį sukėlusias žmogžudystes bei serijines žmogžudystes, ir Hanteriui puikiai ten sekasi, tai įrodo ir jo ištirtų bylų skaičius. Vis dėlto FTB jam galėtų pasiūlyti daug daugiau nei Los Andželo policija. Na, bet Hanteris visiškai nesidomėjo federalinio agento darbu ir atmetė visus Kenedžio ir jo viršininkų pasiūlymus.

— Įdomus atvejis, — tarė Robertas, grąžindamas nuotraukas Teilor. — Tačiau FTB ir Elgsenos analizės skyrius yra ištyrę tūkstančius panašių bylų... netgi žiauresnių. Tai nėra kažkas nauja.

Nei Kenedis, nei Teilor tam nepaprieštaravo.

— Kaip suprantu, jūs nežinote, kas tos dvi aukos, — pasakė Hanteris.

— Nežinome, — atsiliepė Kenedis.

— Ir teigiate, kad jų galvos aptiktos Vajominge?

— Teisingai.

— Todėl veikiausiai galite nuspėti kitą mano klausimą, ar ne? — pasiteiravo Hanteris.

Abu agentai kurį laiką dvejojo.

— Jei mes nežinome, kas yra aukos, — linktelėjo Teilor, — ir jei jų galvos aptiktos Vajominge, ką mes veikiamo Los Andžele?

— Ir kodėl aš čia? — pridūrė Hanteris, paskubomis žvilgteldamas į laikrodį. — Po kelių valandų kyla mano lėktuvas, o aš dar nesusidėjau daiktų.

— Mes čia ir jūs čia, nes Jungtinių Valstijų federalinei valdžiai reikia jūsų pagalbos, — atsiliepė Teilor.

— O, prašyčiau, — nusivaipė kapitonė Bleik. — Ar dabar turėsime klausytis tų patriotinių tauškalų? Rimtai? — Ji atsistojo. — Mano detektyvai kasdien rizikuoja savo gyvybėmis dėl Los Andželo ir, žinoma, dėl šios šalies, todėl padarykit sau paslaugą ir nė nepradėkit, brangioji. — Ji išmeigė į Teilor žvilgsnį, kuris būtų galėjęs ištirpdyti metalą. — Ar tos nesąmonės iš tiesų veikia žmones?

Teilor jau žiojosi atsakyti, bet Robertas suskubo įsiterpti.

— Reikia manęs? Kodėl? — jis kreipėsi į Kenedį. — Aš nesu FTB agentas, o jūs turite daugiau tyrėjų, nei galite suskaičiuoti, ką jau kalbėti apie visą būrį nusikalstamos elgsenos psichologų.

— Nėra tokių gerų kaip tu, — atsakė Kenedis.

— Meilikavimas čia nepadės, — atrėžė kapitonė Bleik.

— Aš ne psichologas, Adrianai, — tarė Hanteris. — Tu tai žinai.

— Tiesą sakant, ne tam tavęs reikia, Robertai, — atsiliepė Kenedis; jis minutėlę patylėjo, tada linktelėjo Teilor: — Papasakok jam.

7

Išgirdus Kenedžio toną, dešinysis Hanterio antakis nežymiai truktelėjo. Robertas tylėdamas atsisuko į agentę Teilor.

Agentė piršto galiuku užsikišo už ausies išsipešusią sruogelę.

— „Ford Taurus“ priklausė vienam iš lankytojų, kuris tą rytą pusryčiavo kavinėje. Vairuotojo pažymėjime parašyta, kad jis — Lajemas Šo, gimęs 1968 metų vasario 13 dieną Madisone, Tenesio valstijoje.

Teilor nutilo ir kurį laiką stebėjo Hanterį, mėgindama nustatyti, ar jis atpažino tą vardą.

Jokios reakcijos.

— Parašyta vairuotojo pažymėjime? — pasitikslino Hanteris, pervesdamas žvilgsnį nuo Teilor į Kenedį. — Vadinasi, nesate įsitikinę.

— Toks žmogus egzistuoja, — pasakė Kenedis. — Viskas atrodo gerai.

— Tačiau jūs vis tiek abejojate, — spaudė Hanteris.

— Bėda ta... — vėl prabilo Teilor. — Viskas atrodo gerai, tik jei peržvelgsi keturiolikos metų istoriją. O iki tol... — ji nerzyžtingai papurtė galvą. — Mes neradome jokios informacijos apie Lajemą Šo, gimusį 1968 metų vasario 13 dieną Madisone, Tenesio valstijoje. Atrodo, tarsi iki tol jis neegzistavo.

— Ir sprendžiant iš to, kaip stebėjote mane tardama jo vardą, tikėjotės, kad aš jį atpažinsiu. Kodėl? — paklausė Hanteris.

Teilor toks pastabumas, rodės, padarė įspūdį. Ji visada labai didžiavosi savo neišraiškiu veidu ir gebėjimu tyrinėti žmones jiems nepastebint, bet Hanteris perskaitė ją kaip knygą.

Kenedis nusišypsojo:

— Sakiau, kad jis geras.

Teilor viršininko žodžius nuleido negirdomis.

— Šerifas Voltonas ir jo pavaduotojas iš karto areštavo poną Šo, — tęsė ji, — tačiau šerifas akimirksniu suprato, jog susidūrė su ypatinga persona, ir nusprendė, kad jis su keliais savo skyriaus pareigūnais vargu ar pajėgs su tokiu susitvarkyti. Fordo numeriai registruoti Montanoje, vadinasi, jam būtų tekę kreiptis į kitą valstiją, tad Vajomingo šerifo skyrius neturėjo kito pasirinkimo, kaip kreiptis į mus.

Agentė nutilo ir vėl pasirausė lagaminėlyje.

— O štai ir antroji staigmena, — tarė ji prieidama. — „Ford Taurus“ registruotas ne pono Šo vardu. Jis priklauso Džonui Viljamsui iš Niujorko.

Teilor ištiesė dokumentą Hanteriui.

Detektyvas vos užmetė akį į popieriaus lapą.

— Kaip netikėta, — vėl prabilo Kenedis. — Jokio Džono Viljamso tuo adresu, kuriuo registruotas automobilis, nėra.

— Džonas Viljamsas gana paplitusi pavardė, — pasakė Hanteris.

— Pernelyg, — sutiko Teilor. — Vien Niujorke apytiksliai tūkstantis penki šimtai.

— Bet jūs suėmėte Šo? — pasitikslino Robertas.

— Taip, — patvirtino Teilor.

Vis dar šiek tiek sutrikęs Hanteris pažvelgė į kapitoną Bleik.

— Taigi, jūs turite poną Šo iš Tenesio, dvi nenustatytų asmenybių moterų galvas, automobilį su Montanos numeriais, priklausančią kažkokiam Viljamsui iš Niujorko, — detektyvas gūžtelėjo pečiais. — Vis dar neišgirdau atsakymo į klausimus — ką veikiate Los Andžele ir kodėl aš esu čia, o ne namuose, kur turėčiau krautis daiktus?

Hanteris dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį.

— Nes ponas Šo nekalba, — vis dar ramiu balsu atsiliepė Teilor.

Hanteris porą sekundžių įdėmiai žvelgė į ją.

— Ar čia atsakymas į mano klausimą?

— Agentė Teilor nelabai tiksliai atsakė, — įsiterpė Kenedis. — Ponas Šo mūsų žinion pateko prieš keturias dienas. Jį perkėlė iškart po to, kai buvo suimtas. Dabar laikomas Kvanti-ke. Bylą tiria agentai Teilor ir Niumenas.

Roberto akys vėl trumpam nuklydo į Teilor.

— Bet, kaip sakė agentė Teilor, — tęsė Kenedis — ponas Šo visai nekalba.

— Ir ką? — su vos juntamu pasitenkinimu balse įsikišo kapitonė Bleik. — Nuo kada tai trukdo FTB iš suimtojo ištraukti informaciją?

Kenedis nekreipė dėmesio į kandžią pastabą.

— Vakar vakare per tardymą, — tęsė jis, — ponas Šo pagaliau prakalbo. — Kenedis nutilo ir nužingsniavo prie didžiulio lango. — Pasakė šešis žodžius.

Hanteris laukė.

— *Aš kalbėsiu tik su Robertu Hanteriu.*

8

Hanteris nesujudėjo. Nė nekrustelėjo. Jo veido išraiška išliko nepakitusi. Jei Kenedžio žodžiai kaip nors paveikė, to neparodė.

— Esu tikras, jog aš ne vienintelis Amerikoje Robertas Hanteris, — pagaliau pasakė jis.

— Nė kiek tuo neabejoju, — sutiko Kenedis. — Tačiau mes taip pat esame įsitikinę, kad ponas Šo kalbėjo apie tave, ne apie kokį nors kitą žmogų.

— Kodėl taip įsitikinę?

— Dėl jo balso tono, — atsiliepė Kenedis, — pavyzos, pasitikėjimo savimi, nusistatymo... tiesą sakant, apskritai dėl viso jo elgesio. Daug kartų analizavome įrašus. Žinai, kaip mes dirbame, Robertai. Turiu žmonių, kurie moka įskaityti menkiausius demaskuojančius požymius, atpažinti vos pastebimus pokyčius balse, nustatyti kūno kalbos signalus. Šis vyrukas labai pasitiki savimi. Niekada nedvejoja. Nesijaudina. Jis kaip akmuo. Buvo užtikrintas, kad mes žinosime, apie ką jis kalba.